

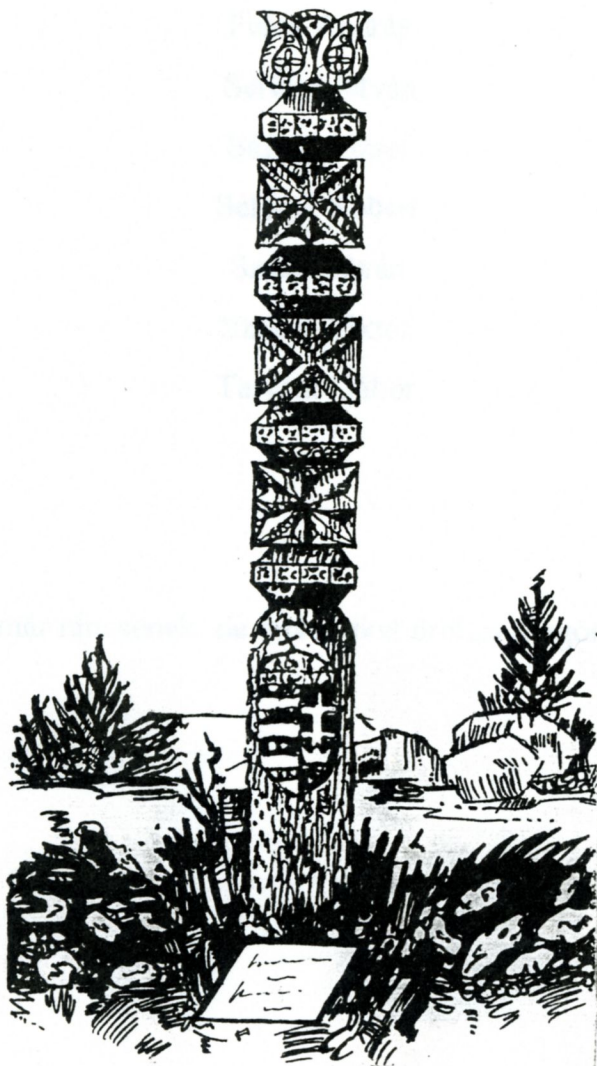
A II. VILÁGHÁBORÚ HŐSI HALOTTAI

Készítette: Sipos Gyula 8.osztályos tanuló
Katonka Ildikó 7.osztályos tanuló

Nagymacs
1995. március 31.

1944. végén a magyar katonáknak dönteniük kellett: tovább harcolnak Németország oldalán vagy megadják magukat és vállalják a szibériai fogolytáboror borzalmait. Ennek a háborunak falunkból kilenc hősi halottja lett, melynek emlékéül hozzátartozói felkutatásával készült a jegyzetünk.

1995. április 15-én emlékükre iskolánkban emlékművet avatnak fel.

Hősi halottaink névsora:

Berta András

Kalapos Sándor

Molnár János

Peles András

Selényi István

Sáfián József

Selényi Róbert

Szabó István

Szekér Viktor

Tarcsai Gábor

Ők már nincsenek, de emléküket örökre megőrizzük.

Berta András:

1916-ban született, gépkocsivezető volt. 1944-ben vitték ki a frontra , zászlóalj kürtös megbízást kapott. Rohamra készülődtek, Ő állt legelől, mint kürtös, Őt érte a golyó legelőbb. Halálának pontos helyszíne Torda. Tordai mezőéri csatánál 1944-ben halt meg. Egy hozzátartozójáról tudunk, egy leány gyermek. Ő Debrecenben él.

Kalapos Sándor:

1922-ben született. A macsi uradalomban kocsisként dolgozott. A nyiregyházi huszár ezreddel indultak a frontra. Tisztisegédje volt Szekér Viktornak , Dnyeper folyónál 1944-ben meghalt két testvére volt, János és István. János és István családos emberek voltak, Sándor nőtlen. Rokonai másod unokatestvérei falunkban most is élnek.

Molnár János:

195-ben született Tiszapolgáron. A macsi uradalomban lakott és dolgozott, mint dohányos. Négy családja maradt, Erzsébet, István, Rózsa, Mária és felesége Tréki Róza. Ők most is köztünk élnek. Veje Mihály iskolánk igazgatója volt, több mint 20 évig. Ő tanítónk is volt. 1944. őszén behívták a debreceni pavilon laktanyába és onnan vitték a frontra, mint gyalogos katona. Valószínűleg Romániában lőtték le egy folyóparton.

Peles András:

1921-ben született. Macson lakott a szüleivel. Ő már katonatisztként került a frontra. Nőtlen volt. Haláláról pontos információnk nincs.

Selényi István:

1916-ban született. A macsi uradalom az övé volt. A jelenlegi iskolánk is az Ő tulajdona. Erederi neve: Stainfeld István. A frontos légvédelmi tüzérként szolgált. A püspökladányi vasuti gócpontot irányította. Itt érte bombatámadás, 1944-ben meghalt. Nőtlen ember volt.

Sáfián József:

1908-ban született. Ő is a macsi uradalomban dolgozott kocsisként. Civil emberként vonult be. Egy budapesti ostromnál 1944-ben meghalt. 1944-ben irt levelet is utoljára. Halálhírért Kis Imre és Tóth János hozta. Három gyermeke volt, Mária, József, Róza. Ő fiatalon halt meg. Unokái, veje, menyje most is itt élnek falunkban.

Selényi Róbert:

1919-ben született. A háboru alatt édesanyjánál tartózkodott Londonban. Onnan hívták be a repülős ezredbe. Egy németországi bevetéskor találat érte, életét veszítette. Egy leány gyermeke van, Ő Londonban él nagymamájával. Édesanyja és felesége angol volt.

Szabó István:

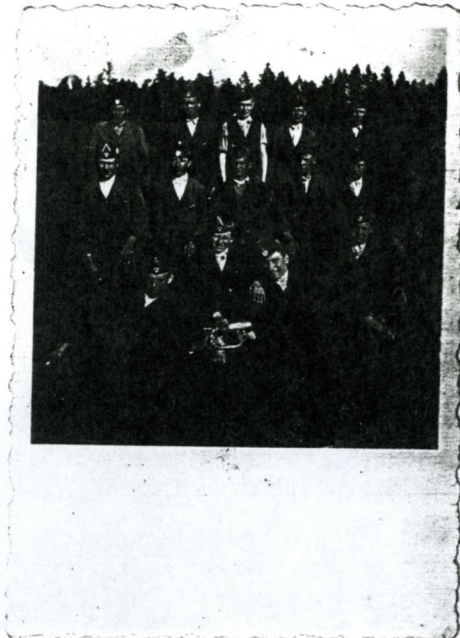
1906-ban született. A macsi uradalomban dolgozott, dohányos volt. 1944. őszén vonult be. Kisungvárnál csatlakozott a sereghez. A debreceni 4-es számú bombázóknál szolgált. Innen Gyöngyösre került, itt látták utoljára Kazár községben. Értesülés szerint innen hadifogságba vitték Szibériába, 1945. tavaszán meghalt. Öt gyermeke marad, István, János, Lajos, Irén, Juliska. Felesége itt él gyermekeivel, unokáival, dédunokájával. István nevű unokája mai napig a Magyar Néphadseregben szolgál, mint alezredes. Egy fiú testvéréről tudunk még, aki szintén a háború áldozata lett.

Szekér Viktor:

Születésének pontos idejét nem tudjuk, kb. 1916-21. között született. Iskolai tanár volt egy mezőgazdasági iskolában. A nyiregyházi ezrednél volt tartalékos főhadnagy. A Dnyeper folyónál halt meg. Két lánytestvére van, az egyiknek a fia a híres mesemondó: Levente Péter. Testvérei még ma is élnek Debrecenben.

Tarcsai Gábor:

1924-ben született. Kocsis volt a gazdaságban, 1942-ben 18 éves korában önkéntesen vonult be, műszaki alakulathoz került. Fogságba esett, Szovjetunióban halt meg. Ismerősei Deák Gábornak hívták.

"Az ember néha azt képzei, hogy a háború nem hagy kitörölhetetlen nyomokat a lelkében, de hogyha igazán ember, akkor csak képzei."

Simonov

